

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 7ης Μαΐου 1991 *

Στην υπόθεση T-18/90,

Egidius Jongen, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Bertem (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον J. N. Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα της Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Gle-sener,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον J. Griesmar, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον G. Berardis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 21ης Αυγού-στου 1989, με την οποία ο προσφεύγων κατετάγη στον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 4, κατόπιν του διορισμού του ως δοκίμου υπαλλήλου,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Χρ. Γεραρή, Πρόεδρο, A. Saggio και B. Vesterdorf, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 6ης Μαρτίου 1991,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Ο προσφεύγων, ο οποίος γεννήθηκε στις 31 Αυγούστου 1941, εισήλθε στην υπηρεσία της Επιτροπής την 1η Μαρτίου 1986. Διπλωματούχος φυσικός (*ingénieur physicien*), ο προσφεύγων είχε εικοσαετή επαγγελματική πείρα στη βιομηχανία. Άσκησε τα καθήκοντά του στην Επιτροπή ως επικουρικός υπάλληλος κατηγορίας A, ομάδας I, τάξεως 3, από 1ης Μαρτίου 1986 έως 28ης Φεβρουαρίου 1987, στη συνέχεια ως έκτακτος υπάλληλος με βαθμό A 7, κλιμάκιο 3, από 1ης Μαρτίου 1987 έως 31ης Μαΐου 1989. Προήχθη στο κλιμάκιο 4 από 1ης Μαρτίου 1989.
- 2 Ο προσφεύγων συμμετέσχε επιτυχώς στον γενικό διαγωνισμό COM/A/531, που διοργανώθηκε για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για προσλήψεις διοικητικών υπαλλήλων βαθμού A 7/A 6. Η προκήρυξη του διαγωνισμού ανέφερε ρητώς ότι η πρόσληψη θα γινόταν στον βαθμό A 7. Ο προσφεύγων διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος με βαθμό A 7, κλιμάκιο 4, από 1ης Ιουνίου 1989, με αρχαιότητα στο κλιμάκιο υπολογιζόμενη από 1ης Μαρτίου 1989, και τοποθετήθηκε στη Γενική Διεύθυνση ΙΙΙ (Εσωτερική Αγορά και Βιομηχανικές Υποθέσεις) στη μονάδα μηχανολογίας, ηλεκτρολογίας και μετρολογίας, με απόφαση της 21ης Αυγούστου 1989. Η απόφαση περί διορισμού του προσφεύγοντος εκδόθηκε βάσει των άρθρων 31, περί της κατατάξεως σε βαθμό, και 32, περί της κατατάξεως σε κλιμάκιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 3 Στις 18 Σεπτεμβρίου 1989, ο προσφεύγων άσκησε ένσταση κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως της 21ης Αυγούστου 1989, για να επιτύχει την επανεξέταση της κατατάξεώς του σε βαθμό και κλιμάκιο, λαμβανομένων υπόψη των καθηκόντων που ασκούσε καθώς και της κατάρτισεώς του και της επαγγελματικής του πείρας. Επικαλέστηκε ιδίως για τον σκοπό αυτό την αρχή της ισότητας των αμοιβών για ίδια εργασία και υποστήριξε ότι « εργασία ίδιου επιπέδου πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά τον ίδιο τρόπο ». Στην ένσταση αυτή ο Jongen διευκρινίζει ότι, κατά την άποψή του, η επίμαχη κατάταξη έπρεπε να έχει γίνει στον βαθμό A 5 ή, τουλάχιστον, στον βαθμό A 6, κλιμάκιο 8.

- 4 Επειδή η Επιτροπή δεν απάντησε στην ένστασή του εντός της τετράμηνης προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, ο προσφεύγων ζήτησε, με προσφυγή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Απριλίου 1990, την ακύρωση της απόφασης περί κατατάξεως της 21ης Αυγούστου 1989 και της σιωπηρής απόφασης περί απορρίψεως της ενστάσεώς του. Η Επιτροπή απέρριψε ρητώς την ένσταση με απόφαση της 26ης Απριλίου 1990. Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Αιτήματα των διαδίκων

- 5 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— συνακόλουθα, να ακυρώσει:

1) την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) της 21ης Αυγούστου 1989, στο μέτρο που ο προσφεύγων κατετάγη, κατόπιν του διορισμού του ως δοκίμου υπαλλήλου, στον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 4·

2) στο μέτρο που απαιτείται, τη σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε ιεραρχικώς ο προσφεύγων στις 18 Σεπτεμβρίου 1989, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα, κατ' εφαρμογήν είτε του άρθρου 69, παράγραφος 2, είτε του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, καθώς και στα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκε λόγω της δίκης, ιδίως δε στα έξοδα διορισμού αντικλήτου, μετακινήσεως, διαμονής καθώς και στα έξοδα αμοιβής δικηγόρου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 73, περίπτωση β, του κανονισμού αυτού.

Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή·
- να αποφασίσει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

Επί της ουσίας

- 6 Για να στηρίξει την προσφυγή του, ο προσφεύγων επικαλείται τέσσερις λόγους που στηρίζονται: 1) στην παράβαση του άρθρου 32 του ΚΥΚ· 2) στην παραβίαση της αρχής της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως· 3) στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ των υπαλλήλων· 4) στην παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της υποχρεώσεως αρωγής.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως

- 7 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η κατάταξή του στον βαθμό A 7, κλιμάκιο 4, κατά τον διορισμό του ως υπαλλήλου, είναι αντίθετη προς το άρθρο 32 του ΚΥΚ. Υποστηρίζει σχετικά ότι «εσφαλμένα η ΑΔΑ θεώρησε ότι υπάρχει στην προκειμένη περίπτωση “συνέχεια” της σταδιοδρομίας, εφαρμόζοντας ειδικότερα την αυτόματη εξέλιξη κατά κλιμάκιο που ορίζεται στο άρθρο 44 του ΚΥΚ». Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, η παράβαση του άρθρου 32 προκύπτει ειδικότερα από το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη, για την κατάταξή του σε βαθμό και κλιμάκιο, την επαγγελματική του πείρα πριν από την είσοδό του στην υπηρεσία του οργάνου αυτού.
- 8 Κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι, μολοντί περιορίστηκε να επικαλεστεί ρητά το άρθρο 32 κατά την έγγραφη διαδικασία, για να αμφισβητήσει την κατάταξή του σε βαθμό και κλιμάκιο, αναφέρθηκε επίσης, σιωπηρώς, στο άρθρο 31. Αυτό προκύπτει από το ρητό αίτημά του για βαθμολογική ανα-

κατάταξη, το οποίο διατυπώθηκε στη διοικητική ένσταση και κατόπιν στην προσφυγή, και από τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθήσει, κατά την άποψή του, η Επιτροπή κατά την κατάταξη υπαλλήλου κατόπιν του διορισμού του, για να λάβει υπόψη την επαγγελματική του πείρα. Ο προσφεύγων υποστηρίζει σχετικά ότι η διοίκηση, για να λάβει υπόψη, ενόψει της κατατάξεώς του, την επαγγελματική πείρα του προσληφθέντος υπαλλήλου, πρέπει να εφαρμόσει κατ' αρχάς το άρθρο 32. Στη συνέχεια, αν η αναγνώριση του χρόνου προϋπηρεσίας σύμφωνα με το άρθρο 32 δεν επιτρέπει να ληφθεί επαρκώς υπόψη η επαγγελματική πείρα του εν λόγω υπαλλήλου, η διοίκηση πρέπει, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, να εφαρμόσει αυτομάτως το άρθρο 31, παράγραφος 2, που της επιτρέπει να αποκλίνει από την αρχή της κατατάξεως στον βασικό βαθμό. Στην προκειμένη περίπτωση, ο Jongen παρατηρεί ότι η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να τον κατατάξει στον βαθμό Α 6, κατ' εφαρμογή του άρθρου 31, παράγραφος 2.

9 Η Επιτροπή, επισημαίνει ότι ο προσφεύγων με το δικόγραφο της προσφυγής δεν αναφέρθηκε στο άρθρο 31. Υπενθυμίζει σχετικά ότι το άρθρο 32, το οποίο επικαλέστηκε ο προσφεύγων στην προσφυγή του, αφορά αποκλειστικά την κατάταξη σε κλιμάκιο και όχι την κατάταξη σε βαθμό, η οποία διέπεται από το άρθρο 31 του ΚΥΚ. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται επομένως αποκλειστικά στην παράβαση του άρθρου 32.

10 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος. Υποστηρίζει ότι « η αυστηρή εφαρμογή του άρθρου 32 θα οδηγούσε, σε περίπτωση που ο προσφεύγων δεν είχε αρχικώς προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος, εξακολουθώντας να κατέχει τη θέση αυτή κατά τον χρόνο διορισμού του ως μονίμου υπαλλήλου, στην κατάταξή του — για να ληφθούν υπόψη η κατάρτισή του και η ειδική επαγγελματική του πείρα — το πολύ στο κλιμάκιο 3, χάρη στην (μεγαλύτερη δυνατή) αναγνώριση χρόνου προϋπηρεσίας 48 μηνών ». Ο προσφεύγων όμως, υπογραμμίζει η Επιτροπή, κατετάγη στο κλιμάκιο 4 με αρχαιότητα τριών μηνών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 8 της γενικής αποφάσεως της 1ης Σεπτεμβρίου 1983, σχετικά με τα κριτήρια που ισχύουν για τον διορισμό σε βαθμό και για την κατάταξη σε κλιμάκιο όταν γίνεται η πρόσληψη (*Διοικητικές πληροφορίες*, αρ. 420, της 21.10.1983) που προβλέπει στην πρώτη παράγραφο ότι:

« Οι έκτακτοι υπάλληλοι, με εξαίρεση όσους προσλαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 2γ του ΚΑΠ, οι οποίοι διορίζονται ως δόκιμοι υπάλληλοι σε μια θέση της ίδιας σταδιοδρομίας απολαύουν, κατά την ημερομηνία του διορισμού τους ως δοκίμων υπαλλήλων, του βαθμού και της αρχαιότητας κλιμακίου που έχουν κατά την ημερομηνία αυτή. »

Η αρχή της συνέχειας της σταδιοδρομίας που απορρέει από την προαναφερθείσα διάταξη θα λειτουργούσε επομένως υπέρ του προσφεύγοντος στο μέτρο που ο προσφεύγων θα είχε πράγματι για πρώτη φορά καταταγεί μόνο στο κλιμάκιο 3, δυνάμει του άρθρου 32. Από αυτό προκύπτει ότι ο Jongen δεν μπορεί να στηριχθεί στο άρθρο 32 για να ζητήσει ευνοϊκότερη κατάταξη. Δεν έχει επομένως έννομο συμφέρον να επικαλεστεί την παράβαση του άρθρου αυτού.

- 11 Εξάλλου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος λόγω του ότι « η επαγγελματική πείρα του προσφεύγοντος ελήφθη (...) δεόντως υπόψη εντός των ορίων του άρθρου 32 του ΚΥΚ, ήδη από το 1987 » και η αναγνώριση του χρόνου προϋπηρεσίας υπέρ του προσφεύγοντος ήταν η μέγιστη επιτρεπόμενη βάση του άρθρου αυτού.
- 12 Πρέπει προκαταρκτικώς να υπενθυμιστεί ότι η κατάταξη των υπαλλήλων κατά την πρόσληψή τους διέπεται, όσον αφορά τον βαθμό, από τις διατάξεις του άρθρου 31 του ΚΥΚ. Το άρθρο 32 καθορίζει την κατάταξη του προσληφθέντος υπαλλήλου σε κλιμάκιο.

Όσον αφορά την κατάταξη σε βαθμό, το άρθρο 31 καθιερώνει, στην πρώτη παράγραφο, την αρχή σύμφωνα με την οποία οι υπάλληλοι της κατηγορίας Α ή του γλωσσικού κλάδου διορίζονται « στον εισαγωγικό βαθμό της κατηγορίας ή του κλάδου τους ». Η δεύτερη παράγραφος του ίδιου άρθρου προβλέπει εντούτοις τη δυνατότητα αποκλίσεως από την αρχή αυτή, εντός ορισμένων ορίων. Από την άποψη αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο διορισμός του νεοπροσλαμβανομένου υπαλλήλου στον ανώτερο βαθμό της εισαγωγικής ή της ενδιάμεσης σταδιοδρομίας πρέπει να νοείται ως εξαίρεση από τους γενικούς κανόνες περί κατατάξεως και ως απόφαση που εναπόκειται, εν πάση περιπτώσει, στη διακριτική ευχέρεια της διοικήσεως (απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 1987, 219/84, Powell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 339).

Όσον αφορά την κατάταξη σε κλιμάκιο, το άρθρο 32 αναφέρει ότι ο προσλαμβανόμενος υπάλληλος κατατάσσεται στο πρώτο κλιμάκιο του βαθμού του, μπορεί όμως να χορηγηθεί μία βελτίωση αρχαιότητας — που δεν μπορεί να υπερβαίνει τους 48 μήνες στους άλλους βαθμούς πλην των Α 1 έως Α 4, LA 3 και LA 4 — προκειμένου να ληφθεί υπόψη η κατάρτιση και ειδική επαγγελματική πείρα του ενδιαφερομένου.

- 13 Πριν εξεταστεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, πρέπει κατ' αρχάς να ερμηνευθεί το περιεχόμενο του λόγου αυτού. Το Πρωτοδικείο επισημαίνει σχετικά ότι ο προσφεύγων, για να αμφισβητήσει την κατάταξή του σε βαθμό και κλιμάκιο, περιορίζεται στο να επικαλείται ρητώς, στο δικόγραφο προσφυγής του, το άρθρο 32 του ΚΥΚ. Εντούτοις από τη διατύπωση του λόγου ακυρώσεως και από το περιεχόμενο του αιτήματος προκύπτει σαφώς ότι ο Jongen, για να αμφισβητήσει την κατάταξή του στον βαθμό Α 7, επικαλείται, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, την προηγούμενη επαγγελματική του πείρα, για να επιτύχει, βάσει του άρθρου 31, παράγραφος 2, ευνοϊκότερη κατάταξη από την κατάταξη στον βαθμό Α 7 που έγινε με την προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού που ανέφερε ρητώς ότι η πρόσληψη διοικητικών υπαλλήλων θα γίνει στον βαθμό Α 7. Επομένως, η αναφορά του προσφεύγοντος στις νομικές αρχές στις οποίες στηρίζει την προσφυγή του είναι νομικώς επαρκής, χωρίς να είναι αναγκαίο να αναφέρεται ρητά στο δικόγραφο της προσφυγής το άρθρο 31 του ΚΥΚ, που επιτρέπει, γενικά, με την παράγραφο 2, αποκλίσεις από την αρχή της κατατάξεως στον εισαγωγικό βαθμό της κατηγορίας ή του κλάδου (βλ. σχετικά ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1975, 74/74, CNTA κατά Επιτροπής, Rec. 1974, σ. 533, σκέψη 4^η και της 15ης Δεκεμβρίου 1966, 62/65, Sergio κατά Επιτροπής, Rec. 1966, σ. 813, ιδίως σ. 824). Πράγματι, η έλλειψη ρητής αναφοράς στο άρθρο 31 στο εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης δεν μπορεί, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων που ανέπτυξε ο προσφεύγων στο δικόγραφο της προσφυγής και των διευκρινίσεων στις οποίες προέβη κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, να εμποδίσει την Επιτροπή να υπερασπίσει αποτελεσματικά τα συμφέροντά της και το Πρωτοδικείο να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχο. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο πρέπει να αποφανθεί και επί της εφαρμογής του άρθρου 31 στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που στηρίζεται στην παράβαση των άρθρων 31 και 32.
- 14 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που υπέβαλε η Επιτροπή κατά του πρώτου λόγου ακυρώσεως, στο μέτρο που αυτός στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 32, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η εκτίμηση της ενστάσεως απαραδέκτου που προβάλλει το καθού όργανο εξαρτάται στενά από την ερμηνεία του άρθρου αυτού που θα γίνει δεκτή. Από την άποψη αυτή, η εξέταση του παραδεκτού του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 32 είναι επομένως αρρήκτως συνδεδεμένη με την κατ' ουσίαν εξέταση του λόγου αυτού, οπότε το παραδεκτό και η ουσία πρέπει να εξεταστούν συγχρόνως.
- 15 Ως προς την ουσία, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, όσον αφορά την κατάταξη του προσφεύγοντος σε βαθμό, η απόφαση περί κατατάξεως σε βαθμό που στηρίζεται στο άρθρο 31, παράγραφος 2, υπόκειται, κατά πάγια νομολογία, στην εξουσία διακρίσεως

της διοικήσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δικαστικός έλεγχος περιορίζεται στη διαπίστωση ότι η απόφαση περί κατατάξεως δεν ελήφθη « βάσει πεπλανημένης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών » (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Ιανουαρίου 1987, 219/84, Powell, που προαναφέρθηκε, σκέψεις 8 και 9· βλ. τις αποφάσεις της 5ης Φεβρουαρίου 1987, 280/85, Μουζουράκης κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 589, σκέψη 5· και της 1ης Δεκεμβρίου 1983, 190/82, Blomefield κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3981, σκέψη 26). Το Πρωτοδικείο παρατηρεί σχετικά ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι κατετάγη από την Επιτροπή στον βαθμό Α 7 βάσει πεπλανημένης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών.

Πρέπει εξάλλου να υπενθυμιστεί ότι η αναφορά στο άρθρο 32 είναι αλυσιτελής όσον αφορά την αμφισβήτηση της κατατάξεως σε βαθμό, στο μέτρο που το άρθρο αυτό αποσκοπεί αποκλειστικά στη διευκρίνιση του τρόπου κατατάξεως σε κλιμάκιο. Η εφαρμογή του άρθρου 32 δεν μπορεί επομένως σε καμία περίπτωση να οδηγήσει στο να ληφθεί υπόψη η κατάρτιση και η επαγγελματική πείρα του ενδιαφερομένου υπό τη μορφή κατατάξεως σε βαθμό διαφορετικό από τον εισαγωγικό βαθμό της κατηγορίας του.

Κατά συνέπεια, για όλους αυτούς τους λόγους, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να κριθεί αβάσιμος, στο μέτρο που αφορά την κατάταξη του προσφεύγοντος σε βαθμό.

- 16 'Όσον αφορά την κατάταξη σε κλιμάκιο, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 32 επιτρέπει την κατάταξη υπαλλήλου μέχρι το τρίτο κλιμάκιο του βαθμού του κατά την πρόσληψή του στη σταδιοδρομία Α 7/Α 6. Ο Jongen εντούτοις κατετάγη στο κλιμάκιο 4 κατά την πρόσληψή του ως υπαλλήλου, με τον βαθμό Α 7, στις 21 Αυγούστου 1989, κατ' εφαρμογή του άρθρου 8 της προαναφερθείσας γενικής αποφάσεως της 1ης Σεπτεμβρίου 1983, που καθορίζει τα εφαρμοζόμενα κατά τον διορισμό κριτήρια κατατάξεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι βέβαιον ότι δεν εδικαιούτο, βάσει του άρθρου 32, να καταταγεί σε ανώτερο κλιμάκιο από αυτό που του αναγνωρίστηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Δεν είναι επομένως αναγκαίο να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί της αιτιάσεως ότι κακώς η Επιτροπή θεώρησε ότι υπήρχε συνέχεια σταδιοδρομίας.

Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος στο μέτρο που αναφέρεται στην κατάταξη του προσφεύγοντος σε κλιμάκιο.

- 17 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

- 18 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως.
- 19 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος, διότι δεν προβλήθηκε με τη διοικητική ένσταση. Πράγματι, η διοικητική ένσταση δεν περιείχε κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί η καθής να συναγάγει ότι ο προσφεύγων σκόπευε να επικαλεστεί την παραβίαση της αρχής της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Μαρτίου 1990, T-57/89, Αλεξανδράκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-143, σκέψη 9· απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1989, 133/88, Del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 689, σκέψη 13).
- 20 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως είναι παραδεκτός, διότι συνδέεται στενά με την αρχή « ίσος μισθός για όμοια εργασία », την οποία επικαλείται στη διοικητική του ένσταση.
- 21 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι η αρχή « ίσος μισθός για όμοια εργασία » συμπίπτει με τον κανόνα του ΚΥΚ περί αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως. « Πράγματι, η πρώτη αρχή [θα οδηγούσε] στο να συναχθούν, από μισθολογική άποψη, οι συνέπειες της πραγματοποιήσεως ορισμένου τύπου εργασίας (...) Αντίθετα, ο κανόνας του ΚΥΚ [θα είχε ως αποτέλεσμα], αφής στιγμής καθοριστεί προηγουμένως ο βαθμός, και επομένως η μισθολογική κατάσταση του υπαλλήλου, να μην ανατίθεται στον ενδιαφερόμενο θέση που δεν αντιστοιχεί στον βαθμό αυτό. Δηλαδή, δεν είναι [κατά την άποψη της Επιτροπής] το είδος των πράγματι εκπληρουμένων καθηκόντων που καθορίζει τον βαθμό και επομένως τον μισθό, αλλά το αντίστροφο. »
- 22 Όσον αφορά το παραδεκτό του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι η αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως δεν αναφέρθηκε ρητά στη διοικητική ένσταση. Εντούτοις, για να είναι παραδεκτός ο λόγος ακυρώσεως, αρκεί η σιωπηρή αναφορά του προσφεύγοντος στη θέση αυτή. Πράγματι, το Δικαστήριο έκρινε ότι, « εφόσον η διαδικασία που προηγείται της δίκης έχει άτυπο χαρακτήρα, οι δε

ενδιαφερόμενοι ενεργούν γενικά στο στάδιο αυτό χωρίς την επικουρία δικηγόρου, η διοίκηση δεν πρέπει να ερμηνεύει τις ενστάσεις κατά τρόπο συσταλτικό, αλλά πρέπει αντιθέτως να τις ερευνά με πνεύμα ευρύ» (απόφαση της 14ης Μαρτίου 1898, 133/88, Del Amo Martínez κατά Κοινοβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 11).

- 23 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί σχετικά ότι στη διοικητική ένσταση ο προσφεύγων αναφέρθηκε με τον ακόλουθο τρόπο στον δεύτερο λόγο ακυρώσεως. Υπογράμμισε ότι έκτακτοι υπάλληλοι που έχουν παρόμοια με τον ίδιο επαγγελματική πείρα « ασκούν τα ίδια καθήκοντα με [τα δικά του], πραγματοποιούν την ίδια εργασία και προσλήφθηκαν στον βαθμό Α 4 ». Συνεχίζει όμως προσθέτοντας ότι « εργασία ίδιου επιπέδου πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά τον ίδιο τρόπο », όποια και αν είναι η φύση της συμβάσεως και ανεξαρτήτως προϋπολογισμού. Επομένως, ο προσφεύγων αναφέρθηκε εμμέσως πλην σαφώς στην ανάγκη να υπάρξει σχέση μεταξύ του επιπέδου της κατεχομένης θέσεως και της κατατάξεως σε βαθμό, όπως προκύπτει από τα αποσπάσματα που προαναφέρθηκαν. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως πρέπει να εξεταστεί χωρίς να είναι ανάγκη να αποφανθεί το Πρωτοδικείο — όπως υποστηρίζει η Επιτροπή — επί του ζητήματος αν η αρχή ίσης αμοιβής για όμοια εργασία, την οποία ρητώς επικαλέστηκε ο προσφεύγων στη διοικητική ένσταση, συνδέεται στενά με την αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως. Πρέπει επομένως να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής κατά του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.
- 24 Επί της ουσίας ο προσφεύγων, για να στηρίξει τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, προβάλλει το επιχείρημα ότι ασκεί πράγματι, ως υπεύθυνος του τμήματος μετρολογίας, το σύνολο των καθηκόντων κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως — καθηκόντων που αντιστοιχούν στους βαθμούς 5 και 4 της κατηγορίας Α — και ότι έχει τα προσόντα που απαιτούνται για τη θέση αυτή, όπως επισήμαναν οι προϊστάμενοί του στην έκθεση βαθμολογίας του κατά το πέρας της δοκιμασίας και στις παρατηρήσεις που διατύπωσαν σχετικά με την ένστασή του.

- 25 Αντίθετα, το καθού όργανο θεωρεί ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως δεν είναι ούτε βάσιμος ούτε αλυσιτελής. Υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι η αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως, όπως ορίζεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, σημαίνει στην προκειμένη περίπτωση ότι δεν μπορεί να απαιτηθεί από υπάλληλο η άσκηση καθηκόντων ανωτέρων από αυτά που αντιστοιχούν στον βαθμό του, εκτός από την περίπτωση προσωρινής ασκήσεως καθηκόντων. Αντίθετα, το γεγονός ότι ένας υπάλλη-

ληλος δέχτηκε μετά τον διορισμό του να ασκεί καθήκοντα ανώτερα από αυτά που αντιστοιχούν στον βαθμό του αποτελεί απλώς στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την προαγωγή και δεν του παρέχει δικαίωμα ανακατατάξεως. Η Επιτροπή στηρίζεται σχετικά στη νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως στην απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 1978, 27/77, De Roubaix κατά Επιτροπής (Rec. 1978, σ. 1081, σκέψη 17). Υποστηρίζει εξάλλου ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβλήθηκε κατά της αποφάσεως περί διορισμού του προσφεύγοντος δεν είναι αλυσιτελής, λόγω του ότι η αποδοχή εκ μέρους του προσφεύγοντος καθηκόντων ανωτέρων από αυτά που αντιστοιχούν στον βαθμό του έγινε μετά την προσβαλλόμενη απόφαση και επομένως δεν συνδέεται με την απόφαση αυτή.

- 26 Ο προσφεύγων απαντά υποστηρίζοντας ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι λυσιτελής, στο μέτρο που με την προσβαλλόμενη απόφαση τοποθετήθηκε σε συγκεκριμένη θέση, την οποία κατείχε ήδη ως έκτακτος υπάλληλος. Εξάλλου δέχεται, απαντώντας στην επιχειρηματολογία της Επιτροπής, ότι δεν είναι αυτή καθαυτή η πλημμέλεια της κατάταξής του στον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 4, υπό το πρίσμα της αρχής της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως, που παρέχει δικαίωμα ανακατατάξεως. Αντίθετα όμως προς το καθού όργανο, υποστηρίζει ότι ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην παραβίαση της προαναφερθείσας αρχής είναι βάσιμος τουλάχιστον σε συνδυασμό με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Η συνδυασμένη εφαρμογή των δύο αυτών αρχών επιβάλλεται, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, λόγω του κοινού τους σκοπού. Πράγματι, η αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως έχει « ως σκοπό την αποφυγή ανισοτήτων στη μεταχείριση υπαλλήλων στους οποίους ανατέθηκαν εγκύρως ανάλογα καθήκοντα ».
- 27 Όσον αφορά την ουσία, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι τα γεγονότα που επικαλέστηκε ο προσφεύγων για να στηρίξει τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως δεν είναι κρίσιμα. Πράγματι, όπως ορθώς παρατήρησε η Επιτροπή, τα πραγματικά περιστατικά που επικαλέστηκε ο προσφεύγων για να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως περί κατάταξής του, δηλαδή το γεγονός ότι ασκεί καθήκοντα προϊσταμένου υπηρεσίας, δεν προκύπτουν από την προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία προβλέπει μόνο τον διορισμό του ως υπαλλήλου διοικήσεως με βαθμό Α 7 και την τοποθέτησή του στη συγκεκριμένη μονάδα της Γενικής Διευθύνσεως ΙΙΙ.

Εξάλλου, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, εν πάση περιπτώσει, η αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως, όπως καθιερώνεται από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, έχει τεθεί προς το συμφέρον των υπαλλήλων, υπό την έννοια ότι εξασφαλίζει κατ' αρχήν σε κάθε υπάλληλο ότι θα τοποθετηθεί σε θέση της κατηγορίας του ή του κλάδου του αντίστοιχη του βαθμού του και όχι αντίστοιχη κατωτέρου βαθμού. Η αρχή αυτή επιτρέπει επίσης σε κάθε υπάλληλο να αρνηθεί την τοποθέτησή σε θέση

που αντιστοιχεί σε βαθμό ανώτερο του δικού του, εκτός από την περίπτωση προσωρινής ασκήσεως καθηκόντων, που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του άρθρου 7, υπό ορισμένους όρους. Η αρχή όμως της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως δεν παρέχει δικαίωμα για ανακατάταξη σε ανώτερο βαθμό, όταν ο υπάλληλος δέχεται να ασκήσει καθήκοντα που αντιστοιχούν σε βαθμό ανώτερο του δικού του. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεχόμενος να ασκήσει καθήκοντα σαφώς ανωτέρου επιπέδου από τα καθήκοντα που αντιστοιχούν στον βαθμό του, ο προσφεύγων δεν απέκτησε, κατ' αρχήν, κανένα δικαίωμα ανακατατάξεως βάσει της αρχής της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως. Πράγματι, το Δικαστήριο έκρινε ότι « η διοίκηση δεν μπορεί να απαιτήσει από έναν υπάλληλο να ασκήσει καθήκοντα ανωτέρου επιπέδου από τον βαθμό του, το γεγονός όμως ότι ο υπάλληλος δέχεται να τα ασκήσει μπορεί να αποτελέσει στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για προαγωγή, δεν δίνει όμως στον ενδιαφερόμενο δικαίωμα ανακατατάξεως » (απόφαση της 12ης Ιουλίου 1973, 28/72, *Tontodonati κατά Επιτροπής*, Rec. 1973, σ. 779, σκέψη 8· βλ. επίσης τις αποφάσεις της 19ης Μαρτίου 1975, 189/73, *Van Reenen κατά Επιτροπής*, Rec. 1979, σ. 345, σκέψη 6· και της 11ης Μαΐου 1978, 25/77, *De Roubaix*, που προαναφέρθηκε, σκέψη 17).

- 28 Για όλους αυτούς τους λόγους, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει επομένως να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως

- 29 Όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ υπαλλήλων, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, στο τμήμα του, δύο τουλάχιστον συνάδελφοί του κατέχουν θέσεις όμοιες με τη δική του, στις οποίες προσλήφθηκαν με τον βαθμό A 4, λαμβανομένης υπόψη επαγγελματικής πείρας παρόμοιας προς τη δική του. Στο υπόμνημα απαντήσεως αναφέρεται ειδικότερα στην « προκήρυξη εξωτερικού διαγωνισμού » που διοργανώθηκε για την πλήρωση της θέσεως προϊσταμένου του τομέως « ηλεκτρονικής » στο τμήμα του, με τον βαθμό A 5/A 4. Τα πραγματικά αυτά περιστατικά αποδεικνύουν όχι μόνο την άνιση μεταχείριση που επικαλείται ο προσφεύγων, αλλά και την έλλειψη αντιστοιχίας μεταξύ του βαθμού του και της θέσεως που κατέχει. Ο Jongen θεωρεί εξάλλου ότι υπέστη δυσμενή διάκριση σε σχέση με τον Αγγελίδη, προσφεύγοντα στην υπόθεση 17/83, που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο. Υποστηρίζει ότι η άνιση μεταχείριση προκύπτει από το γεγονός ότι κατετάγη στον βαθμό A 7 έπειτα από 2 έτη επαγγελματικής πείρας ως έκτακτος υπάλληλος, ενώ ο Αγγελίδης, ο οποίος ήταν επίσης έκτακτος υπάλληλος με βαθμό A 7 επί δύο έτη, διορίστηκε στον βαθμό A 5 και τοποθετήθηκε στη θέση που κατείχε προηγουμένως, κατά τον διορισμό του ως μονίμου υπαλλήλου έπειτα από διαγωνισμό με σκοπό την πρόσληψη κυρίων υπαλλήλων διοικήσεως (βλ. την απόφαση της 12ης Ιουλίου 1984, 17/83, Αγγελίδης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 2907).

30 Η Επιτροπή, αντίθετα, υποστηρίζει ότι ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος. Υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί, ως μόνιμος υπάλληλος, την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως σε σχέση με εκτάκτους υπαλλήλους που κατετάγησαν στον βαθμό Α 4 και ασκούν, κατά την άποψή του, καθήκοντα όμοια με τα δικά του και έχουν αντίστοιχη επαγγελματική πείρα. Εξηγεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η κατάσταση των εκτάκτων υπαλλήλων δεν μπορεί, από πολλές απόψεις, να συγκριθεί προς αυτή των μόνιμων υπαλλήλων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1983, 118 έως 123/82, Celant κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2995, σκέψη 22· της 20ής Μαρτίου 1986, 8/85, Bevege κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1187, σκέψη 12· και της 19ης Απριλίου 1988, 37/87, Spreber κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1988, σ. 1943, σκέψη 8). Η Επιτροπή υπενθυμίζει όμως ότι η ύπαρξη διακρίσεως προϋποθέτει είτε τη διαφορετική μεταχείριση αναλόγων καταστάσεων είτε την όμοια μεταχείριση διαφορετικών καταστάσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1963, 13/63, Ιταλία κατά Επιτροπής, Rec. 1963, σ. 335, ειδικότερα σ. 360).

Όσον αφορά ειδικότερα την « προκήρυξη του εξωτερικού διαγωνισμού » που επικαλέστηκε ο προσφεύγων, η Επιτροπή επισημαίνει ότι πρόκειται στην πραγματικότητα για την πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων αρ. 31 Τ 89 με σκοπό την πρόσληψη εκτάκτων υπαλλήλων. Εξάλλου, το καθού όργανο επαναλαμβάνει σχετικά ότι η άποψη του προσφεύγοντος δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά τη νομιμότητα της αποφάσεως περί διορισμού του σε θέση υπαλλήλου διοικήσεως βαθμού Α 7, λόγω του ότι τα επιχειρήματά του στηρίζονται σε γεγονότα που συντελέστηκαν μετά την απόφαση αυτή· πράγματι ο προσφεύγων συγκρίνει τις προς κάλυψη θέσεις στο πλαίσιο της προκηρύξεως για την υποβολή υποψηφιοτήτων που προαναφέρθηκε με τα καθήκοντα που κλήθηκε να αναλάβει μετά τη λήψη της προσβαλλομένης αποφάσεως περί διορισμού. Εξάλλου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εν πάση περιπτώσει η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, όπως την εννοεί ο προσφεύγων, ο οποίος διορίστηκε και τοποθετήθηκε σε θέση βαθμού Α 7, δεν επιβάλλει την ανακατάταξή του στον βαθμό Α 4 για να περιέλθει σε ίση μοίρα με τους εκτάκτους υπαλλήλους που προσλήφθηκαν για να ασκήσουν καθήκοντα επιπέδου Α 5/Α 4, λόγω του νομολογιακού κανόνα που αναφέρθηκε προηγουμένως, σύμφωνα με τον οποίο η αποδοχή ευθυνών υψηλότερων από αυτές που αντιστοιχούν στον βαθμό του υπαλλήλου δεν του παρέχει δικαίωμα ανακατατάξεως.

Όσον αφορά την περίπτωση Αγγελίδη, ο οποίος κατετάγη στον βαθμό Α 5, δεδομένου ότι ήταν επιτυχών του διαγωνισμού COM/A/377 για την πρόσληψη κυρίων υπαλλήλων διοικήσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι δεν μπορεί να συγκριθεί με την περίπτωση του προσφεύγοντος, ο οποίος μονιμοποιήθηκε κατόπιν διαγωνισμού για την πρόσληψη υπαλλήλων διοικήσεως βαθμού Α 7.

31 'Όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, για να αποδείξει την ύπαρξη παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ υπαλλήλων, ο προσφεύγων συγκρίνει την κατάταξή του κατά τον διορισμό του ως μονίμου υπαλλήλου με την κατάταξη ορισμένων εκτάκτων υπαλλήλων που ασκούν καθήκοντα όμοια με τα δικά του και έχουν ανάλογη επαγγελματική πείρα. Η μέθοδος αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, ο προσφεύγων βρίσκεται, λόγω ακριβώς της ιδιότητάς του ως μονίμου υπαλλήλου, σε διαφορετική έννομη κατάσταση από αυτή των εκτάκτων υπαλλήλων. Η αρχή όμως της ίσης μεταχειρίσεως επιβάλλει την όμοια μεταχείριση αναλόγων καταστάσεων και τη διαφορετική μεταχείριση αντικειμενικά διαφορετικών καταστάσεων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1983, 118 έως 123/82, Celant, σκέψη 22· της 20ής Μαρτίου 1986, 8/85, Bevere, σκέψη 12· και της 19ης Απριλίου 1988, 37/87, Sperber, σκέψη 8, που προαναφέρθηκαν). Ο προσφεύγων δεν μπορεί επομένως να στηριχθεί επιτυχώς στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως για να ζητήσει κατάταξη όμοια με αυτή των εκτάκτων υπαλλήλων στους οποίους αναφέρεται στις παρατηρήσεις του.

32 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως

33 Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της υποχρέωσης αρωγής. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, « όταν προσελήφθη ως έκτακτος υπάλληλος, του διευκρινίστηκε ότι, ως έκτακτος υπάλληλος, δεν μπορούσε να καταταγεί σε ανώτερο βαθμό από τον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 3. Εντούτοις, σε περίπτωση επιτυχίας σε διαγωνισμό και ενδεχομένου διορισμού του ως μονίμου υπαλλήλου, η κατάταξή του σε βαθμό και κλιμάκιο θα προσαρμοζόταν στην κατάρτιση και την επαγγελματική του πείρα, σύμφωνα άλλωστε με το άρθρο 32 του ΚΥΚ ». Κατηγορεί την Επιτροπή ότι με τον τρόπο αυτό του παρέσχε εσφαλμένες πληροφορίες και προτείνει ότι αυτό πρέπει να ληφθεί υπόψη κατ' εφαρμογή του άρθρου 31, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, που επιτρέπει στη διοίκηση να αποκλείει, εντός ορισμένων ορίων, από τον κανόνα της κατατάξεως στον εισαγωγικό βαθμό της κατηγορίας ή του κλάδου, κατά τον διορισμό μονίμου υπαλλήλου. Υποστηρίζει σχετικά ότι η διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής κατά την εφαρμογή του άρθρου αυτού πρέπει να περιοριστεί ιδίως σε σχέση με την υποχρέωση αρωγής, που αποτελεί απλώς έκφραση της αρχής της « ισορροπίας των αμοιβαίων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων » που δημιούργησε ο ΚΥΚ στις μεταξύ της δημόσιας αρχής και των υπαλλήλων της δημόσιας υπηρεσίας σχέσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαΐου 1988, 167/86, Rousseau κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1988, σ. 2705).

- 34 Η Επιτροπή απορρίπτει τα επιχειρήματα αυτά. Κατ' αρχάς αμφισβητεί ότι δόθηκαν στον προσφεύγοντα αυτές οι εσφαλμένες πληροφορίες ή οι επιβεβαιώσεις. Εξάλλου παρατηρεί ότι υποσχέσεις αντίθετες προς τις διατάξεις του ΚΥΚ « δεν θα μπορούσαν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στην ενδιαφερομένη, ακόμα και αν αποδειχθεί ότι πράγματι είχαν δοθεί », όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1986, 162/84, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1986, σ. 481, σκέψη 6). Όσον αφορά την υποχρέωση αρωγής υπενθυμίζει ότι « η προστασία των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των υπαλλήλων έχει πάντοτε ως όριο τον σεβασμό των ισχυόντων κανόνων ». Η Επιτροπή υπογραμμίζει σχετικά ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να ξεφύγει από « τον κανόνα που καθιερώνει ο διαγωνισμός ο οποίος επιβάλλει την πρόσληψη στον βαθμό Α 7 ».
- 35 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί σχετικά ότι οι πληροφορίες που ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι του δόθηκαν δεν μπορούσαν, σε καμία περίπτωση, λόγω της γενικότητας και της ασάφειάς τους, να του δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη όσον αφορά την κατάταξή του σε περίπτωση διορισμού κατόπιν του διαγωνισμού COM/A/531 (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Ιουνίου 1973, 81/72, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Rec. 1973, σ. 575· και της 19ης Μαΐου 1983, 289/81, Μαυρίδης κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 1731, σκέψη 21).
- 36 Εξάλλου, και εν πάση περιπτώσει, ακόμη και η ύπαρξη διαβεβαιώσεων ή εσφαλμένων πληροφοριών — αν υποθεθεί ότι αποδεικνύονται, πράγμα που δεν συμβαίνει — σχετικά με την κατάταξη του προσφεύγοντος σε περίπτωση διορισμού κατόπιν του διαγωνισμού COM/A/531, δεν θα μπορούσε να αποκλείσει την εφαρμογή των ισχυουσών στην προκειμένη περίπτωση διατάξεων για την κατάταξη σε βαθμό και κλιμάκιο, δηλαδή, αντίστοιχα, των άρθρων 31 και 32 του ΚΥΚ, καθώς και της προκηρύξεως του γενικού διαγωνισμού COM/A/531, που προέβλεπε ότι ο διαγωνισμός αυτός θα διοργανωνόταν για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για την πρόσληψη υπαλλήλων διοικήσεως, με σταδιοδρομία στους βαθμούς Α 7 και Α 6. Πράγματι, διαβεβαιώσεις αψηφούσες τις εφαρμοζόμενες διατάξεις δεν θα μπορούσαν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986, 162/84, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, που προαναφέρθηκε, σκέψη 6, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Μαρτίου 1990, T-123/89, Chomel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-131, σκέψη 30). Πρέπει σχετικά να παρατηρηθεί ότι στην προκειμένη περίπτωση η προκήρυξη του διαγωνισμού περιόρισε τη διακριτική ευχέρεια που έχει η διοίκηση βάσει του άρθρου 31 για την κατάταξη των προσλαμβανομένων υπαλλήλων σε βαθμό, αναφέροντας ρητά ότι η κατάταξη θα γίνει στον εισαγωγικό βαθμό της σταδιοδρομίας, δηλαδή στον βαθμό Α 7. Λαμβανομένων ιδιαιτέρως υπόψη των αναγκών του προϋπολογισμού που βαρύνουν τη διοίκηση, αυτός ο αυτοπεριορισμός δεν είναι, αυτός καθαυτός, αντίθετος στις διατάξεις του ΚΥΚ, διότι το άρθρο 31, παράγραφος 2, προβλέπει μόνο δυνατότητα αποκλίσεως από τον κανόνα του ΚΥΚ, σύμφωνα με τον οποίο η κατάταξη των υπαλλήλων κατά τον διορισμό τους πραγματοποιείται στον εισαγωγικό βαθμό της κατηγορίας ή του κλάδου τους. Η δυνατότητα αυτή

εξετάστηκε και τέθηκε σε εφαρμογή από την Επιτροπή κατά τον χρόνο εκδόσεως της προκηρύξεως του διαγωνισμού, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών του διαγωνισμού, των απαιτήσεων της διοικήσεως και των δυνατοτήτων του προϋπολογισμού. Από αυτό προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε επομένως το δικαίωμα να κατατάξει τον προσφεύγοντα στον βαθμό Α 7, όπως προέβλεπε η προκήρυξη του διαγωνισμού.

- 37 Κατά συνέπεια ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- 38 Από το σύνολο των προηγούμενων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 39 Ο προσφεύγων ζητεί να καταδικαστεί η Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, ακόμη και στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο κηρύξει αβάσιμη την προσφυγή. Υποστηρίζει σχετικά ότι έλαβε για πρώτη φορά γνώση της επιχειρηματολογίας της Επιτροπής με την απόφαση της 26ης Απριλίου 1990 που απέρριψε ρητά την ένστασή του, δηλαδή αφού είχε ασκήσει την προσφυγή του και μερικές μέρες πριν από την εκπνοή της προθεσμίας για την άσκησή της.
- 40 Αντίθετα, η Επιτροπή ζητεί να κρίνει το Πρωτοδικείο κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων. Υποστηρίζει ότι δεν είναι δυνατό να καταδικαστεί στα έξοδα του προσφεύγοντος σε περίπτωση απορρίψεως της προσφυγής. Όσον αφορά τα έξοδα καταθέσεως του υπομνήματος απαντήσεως και παραστάσεως υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων μπορούσε να παραιτηθεί από την προσφυγή του, η οποία ασκήθηκε στις 13 Απριλίου 1990, όταν έλαβε τη ρητή απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως ή το υπόμνημα αντικρούσεως της 21ης Μαΐου 1990. Όσον αφορά τα έξοδα της προσφυγής, η Επιτροπή παρατηρεί ότι « σε πολλές υποθέσεις που υποβλήθηκαν για δικαστική κρίση κατόπιν σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως και στις οποίες η προσφυγή απορρίφθηκε, κρίθηκε γενικά ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα ». Προσθέτει ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων συνέχισε τη διαδικασία μετά τη ρητή απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως επιτρέπει να υποτεθεί ότι η προσφυγή θα είχε ασκηθεί ακόμη και στην περίπτωση ρητής απαντήσεως στην ένσταση εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

- 41 Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει σχετικά ότι, μολονότι είναι βέβαια επιθυμητό να απαντά η διοίκηση στις ενστάσεις με ρητές αποφάσεις εντός των προβλεπομένων προθεσμιών, η έλλειψη ρητής απόφασης δεν αρκεί από μόνη της για να θεμελιώσει την απαίτηση του προσφεύγοντος. Εξάλλου ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη άλλων γεγονότων που να μπορούν να καταλογιστούν στην Επιτροπή και να δικαιολογούν, σε περίπτωση απορρίψεως της προσφυγής, την καταδίκη του οργάνου αυτού στα έξοδα του προσφεύγοντος, βάσει του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται κατ' αναλογία στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με το οποίο « το Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και τον νικήσαντα διάδικο στην καταβολή προς τον αντίδικο των εξόδων στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί, αν κρίνει ότι τα έξοδα αυτά προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως ».
- 42 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του Κανονισμού Διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών των υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Γεραρής

Saggio

Vesterdorf

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Μαΐου 1991.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Ο Πρόεδρος
Χρ. Γεραρής